

Angyalosi Béláné

Ez a kép édesanyámról készült a felszabadulás után, 1945-ben Budapesten. Anyám édesapja 1877-ben született Zsámbékon, és hatvanhét éves korában halt meg, 1945-ben Budapesten. Vívezeték-szerelőnek tanult, és ha éppen volt munkája, akkor azzal foglalkozott. Volt még két testvére is. Az egyik Százhalombattán élt, és Izidornak hívták, a másik Törökszentmiklóson lakott, és a Lajos nevet kapta. Megjegyzem, hogy köztük nagyapám volt a szegény ember. A nagymamám 1880-ban született Dömösön, és 1958-ban halt meg Budapesten. Egész életében háztartásbeli volt. Aztán

hogy négy vagy hat elemit végzett-e, azt nem tudom. Egy hétgyerekes család gyereke volt. Az ő családja vallásos zsidó család volt. Ennél sokkal többet nem tudok, mert én személyesen csak keveset ismerhettem közülük. A testvérek nevét tudom, és azt is kikutattam, hogy melyikük mikor született. A nagy családot dédapámnak, Weiner Ignácnak a vendéglője tartotta el. A dédmamám neve Stern Johanna volt. Az anyai nagyszüleimnek két gyereke született: 1904-ben Laci és 1906-ban az édesanyám, aki 1970-ben halt meg. Nem tudom, milyen iskolába jártak. Annyit tudok, hogy az anyám paplanvarrónő lett, és egész életében reggeltől estig dolgozott a Pluma Paplangyárban. Akkor ez egy elég híres gyár volt Pesten. Vágó nevű volt a tulajdonosa, aki egy zsidó származású férfi volt. Egyébként a távoli rokonsághoz tartozott. A gazdagabb rokonsághoz. Ezért anyámnak sose kellett félnie attól, hogy elbocsátják. A gyár a Vígszínház mellett volt, egy óriási pincében. Ott kárpitosmunkákat is csináltak, nemcsak paplanokat. Géppel varrott paplanok is voltak. Szerettem oda járni. Anyámnak vittem ebédet. Mikor rendeletbe hozták, hogy a zsidók sárga csillagos házba költözzenek, én keresztényként költöztem a zsidó szülőkkel együtt. Mi a Visegrádi utca 25-ben, egy négyemeletes házban nyertünk elhelyezést. Weiner Ibi néni nevű rokonunk, aki ott lakott, mondta, hogy van egy nagy lakás, költözzünk oda hozzá. Van hely. Ekkor odaköltöztünk a Visegrádi utca 25-be. A nagyszülők, az anyám, a Kislaci és én. A nagybátyám akkor már nem volt itthon, ő már munkaszolgálatos volt. Ebben a házban természetesen keresztények is maradtak. A keresztényeket nem kötelezték arra, hogy az elhagyott zsidó lakásokba menjenek, és hagyják el a csillagos házakat. Aki ment, ment, aki maradt, maradt. Én eleve úgy fogadtattam el magunkat, hogy én és az öcsém keresztények vagyunk. Az Endi keresztény az apja után, és az öccse is. Erre lehetett hivatkozni. Ezt annyira természetesen mondtam, hogy mindenki elhitte. Miután én se sárga csillagot, se sárga karszalagot nem hordtam, engem nem tekintettek zsidónak. A nagyszüleim és az anyám nem mentek sehova. Ennivalóról is csak én gondoskodtam, és én mentem mindenhova. Én tartottam kapcsolatokat és így tovább. Szereztem svéd menlevelet is, schutzpasst anyáméknak meg mindenkinek. Még a nyáron. Később ez sem segített. A végén még én vittem be őket a gettóba. A háború végén abban a házban találtam meg a családomat, ahova bevittem őket. Ez óriási nagy dolog volt, pláne, hogy nem vittek el tőlünk senkit se. Anyámat se, pedig őt kellett leginkább féltetni, mert ő volt a fiatalabb. De hát ott voltak. Anyám azután változatlanul a Pluma Paplangyárban dolgozott, ami újranyílt, és egészen 1953-ig dolgozott ott. Azután pedig otthon maradt.